

mindste om, at man ikke skulde træffe alle de Foranstaltninger, som man kunde anse for paakrævet for de mindre bemidlede. Jeg har erkendt, at det er nødvendigt at forhøje de 15 Kr., for hvilke der kan træffes Foranstaltninger i Henhold til § 1. Jeg har sagt, at det var nødvendigt at forhøje dette Beløb, for at der kunde blive nødvendig Plads for Kommunerne til at træffe Foranstaltninger, der virkelig kan raade Bod paa de vanskelige Forhold; jeg har ikke i mindste Maade sagt noget som helst om, at jeg ikke vilde gaa med til at opfordre Kommunerne til at træffe de bedst mulige og de flest mulige Foranstaltninger.

Jeg skal gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen). Det var ret klart, at det ærede Medlem i Virkeligheden kun var interesseret i og talte om de Skrivelser, der var indsendte fra Købstadforeningen og Sogneraadforeningerne til Ministeriet. Han fandt dog, at han ogsaa burde sige lidt om det foreliggende Lovforslag, men det, han sagde, kunde jeg ikke forstaa. Det ærede Medlem talte om, at det her foreslaas at sætte de 15 Kr. op til 24 Kr. Det har jeg ikke set noget som helst om. Jeg mener netop, at det er et Forslag om, at de 15 Kr. ikke skal sættes op, men at Udgifterne til enkelte Foranstaltninger, nemlig de til Nedsættelse af Brændselspriserne og til Børnebespisningen, for saa vidt der er Tale om uformuendes Børn, skal holdes udenfor de 15 Kr. Men det er ikke foreslaaet at forandre Summen 15 Kr., det jeg kan se, og endnu mindre er det foreslaaet at sætte Summen op til 24 Kr.

Det ærede Medlem sagde, at jeg vilde kun være med til Foranstaltninger, der kom de allerfattigste til gode. Det ærede Medlem har ikke et eneste Sted i mine Udtalelser at holde sig til i saa Henseende. Jeg har bestandig benyttet mig af den gældende Dyrtdslovs Udtryk om „de ved Dyrtden vanskeligt stillede“. Det kan godt være, at jeg ogsaa har brugt Udtrykket „de velstillede“, og man vil saa i Modsætning dertil kunne tale om de „mindre velstillede“, men det er ikke de allerfattigste. Jeg kunde fristes til at sige, at det ærede Medlem meget mere synes at tale ud fra den Forudsætning, at man skal skille de allerfattigste ud. Det ærede Medlem vilde have, at der i al Almindelighed — der er han enig med det ærede Medlem fra Rønne (Hauge) og ogsaa med den højtærede Indenrigsminister — som Regel skal træffes Foranstalt-

ninger efter § 2, der kommer alle til gode. Og det skal man gøre — der er begge de ærede Medlemmer ogsaa i den skønneste Enighed med Ministeren — for at undgaa at sætte Skel i Befolkningen. Man maa ikke skille en Del ud og sige, at de skal finde sig i at tage mod Foranstaltninger til Nedsættelse af Prisen, være sig paa Brændsel, Belysning eller Livsfor nødenheder af anden Art. Jeg mente for Resten, at vi i Mandags, da vi behandlede Forslaget om Smørloven, som Loven bliver kaldt, var enige om, at selv om vi gik med til store Statstilskud — op mod 60 Mill. Kr. — for at nedsætte Smørprisen til 1 Kr. 60 Øre, vilde der dog rundt om i Landets Kommuner være Folk, der ikke havde Raad til at købe det halve Pund om Ugen, som enhver skal have, uden at Prisen sættes yderligere ned. Og det gælder ogsaa for en hel Række andre Foranstaltninger, at det vil blive nødvendigt enten ved Uddeling af Kort eller paa anden Maade at hjælpe dem, der, selv om der foretages almindelige Statsforanstaltninger til at regulere Priserne, alligevel ikke er i Stand til at skaffe sig det, som efter Rationeringen er tildelt dem. Men naar det er Tilfældet, giver jeg ikke meget for den, jeg kunde fristes til at sige, højstemte Tale om, at man skal tage sig i Agt for at sætte Skel i Befolkningen, man skal gennemføre kommunale Foranstaltninger, der kommer alle i Kommunen til gode. Thi Skellet er der, og det er desværre en Nødvendighed at sætte dette Skel. Jeg ved ikke, om der er nogen Fordel ved at sige, at nu sætter vi, som her i København, Brændselsprisen paa 12 hl til 5 Kr. pr. hl, naar man alligevel for de daarligst stillede, de allerfattigste, som det ærede Medlem fra Silkeborg siger, skal uddele Kul- og Kokskort. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Københavns Kommune efter Regnskabet 1916—17 har uddelt Kul og Koks for over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., op imod 600,000 Kr. Og jeg antager, at selv med de Foranstaltninger, der er truffet i Aar, vil man i Københavns Kommune fremdeles være nødt til at uddele Kul- og Kokskort til en Del Mennesker, der ikke kan betale de 5 Kr. pr. hl. Jeg kan ikke rigtigt se, hvad Grundlaget er for den Paastand om, at man ved at træffe saadanne almindelige kommunale Foranstaltninger skulde kunne undgaa at sætte Skel, for det undgaar man altsaa ikke, for saa vidt der er Tale om et Skel. Jeg tror, at vi i saa Henseende hellere maa tage rent praktisk paa Sagen og erkende